

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

V. leto.

V Gorici, svečan 1884.

2. zvezek.

Odpustki rimskih postaj.

V novem vodilu Tretjega Reda, v kazalu odpustkov in pravic, poglavje 1. odstavek 10., določujejo sveti oče Leon XIII :

„Tiste dni, ko so v rimskih mašnih bukvah znamenjane postajne prošnje, more za dobiti sleherni tretjerednik v cerkvi ali kapeli, v kateri je ustanovljeno tovarištvo (Tretjega Reda), ako jo pobožno obiše in ponavadi moli za potrebe svete cerkve, vse pravice in duhovne milosti, ketere uživajo v Rimu rimljani ali ptujci“.

Pobožni tretjerednik bo po tem takem najprej skerbel, da izve, kateri so omenjeni dnevi in kolike odpustke more dobiti tiste dni; potem bo pa gotovo rad bral ali slišal tudi, kaj so bile prav za prav nekedaj tiste postajne prošnje in katere so rimske cerkve, kjer so se opravljale dotične dni. Vse to hočemo zaporedoma povedati.

I. Dnevi in odpustki rimskih postaj.

1. in 6. prosinca (to je na novega leta in svetih treh kraljev dan), ravno tako tri predpepelnične nedelje, imenovane po latinski septuagézima, seksagésima in kvinkvagézima : o d p u s t e k 30 let in 30 kvadragén (to se pravi odpuščenje časnih kazni, ki bi

se mogle dostati s cerkveno pokoro tridesetih let in 30 štiridesetdanskih postov).

Pepelnično sredo in četrto nedeljo v postu: 15 let in 15 kvadragén.

Cvetno ali óljično nedeljo: 25 let in 25 kvadragen.

Veliki četrtek: popolnoma odpustek (po izpovedi in svetem obhajilu).

Veliki petek in veliko soboto: 30 let in 30 kvadragén.

Druge dni štiridesetdanskega posta, ob praznikih in delavnikih, kaker tudi kvaterne dni tega posta: 10 let in 10 kvadragén.

Veliko nedeljo: popolnoma odpustek (po izpovedi in sv. obhajilu).

Vse dni velikonočne osmine z belo nedeljo vred, na sv. Marka dan in tri dni procesij križevega tjedna: 30 let in 30 kvadragén.

Na vnebohod Gospodov: popolnoma odpustek (po izpovedi in sv. obhajilu).

V soboto pred binkuštni: 10 let in 10 kvadragén.

Binkuštno nedeljo in dalje do sobote skozi cel teden: 30 let in 30 kvadragén.

Kvaterno sredo, petek in soboto meseca kimavca, kaker tudi prvo, drugo in četrto nedeljo v adventu: 10 let in 10 kvadragén.

Tretjo nedeljo v adventu; 15 let in 15 kvadragén.

Kvaterno sredo, petek in soboto v adventu: 10 let in 10 kvadragén.

24. grudna (sveti večer), božično noč pri polnočni maši in pri drugi maši na božični dan vjutró: 15 let in 15 kvadragen.

Na božični dan pri zadnji veliki maši in nadalje: popolnoma odpustek (po izpovedi in sv. obhajilu).

Na svetega Štefana, svetega Janeza evangelista in nedolžnih otročičev dan: 30 let in 30 kvadragén.

Verhu vseh teh obilih odpustkov so podelili papež León XII. (28. svečana 1827) odpustek 40 let in 40 kvadragén vsem vernim, kolikerkrat v 40 danskem postu skesani obišejo cerkev, kjer je postaja, in popolnoma odpustek po izpovedi in svetem obhajilu, ako tisto obiskovanje skozi tri dni vsaj po enkrat na dan opravijo.

Svetega Bonaventure, cerkvenega učenika serafinskega, življenje in dela.

Drugo poglavje.

Sveti Bonaventura mašnik in učitelj na vseučilišču.

Leta 1245 je prejel mladenič Bonaventura tudi zakrament mašniškega posvečenja. S koliko gorečnostjo se je pripravljaj nanj, tega nam pač ni treba še le dopovedovati; saj bi se tudi ne dalo dopovedati tako, kakor je bilo v resnici. Kaj se ob taki priložnosti godi v sercu svetnika, kedo bi si mogel prav misliti, ako ni sam svetnik? Vender nam je Bonaventura nekoliko razodel svoje tadanje občutke v neki molitvi, ki jo je spisal ob tistem času ter jo je pozneje sveta cerkev priporočila vsem duhovnikom, da bi jo molili v zahvalo po sveti maši. Živo vero in gorečo ljubezen svetnikovo do presvetega rešnega telesa nam razodevata tudi dva druga ljubeznjiva kratka spiska iz tistega časa: „Navod za mašnika k pripravi“ in „Priprava k sveti maši“, spiska, ki bi zaslužila, da bi jih mašniki radi in pogostoma brali in premišljevali.

Tri leta je ostal Bonaventura učitelj v samostanskih šolah; nato so ga sprejeli mej učitelje očitnih, visokih šol pariških, osem let, preden je imel za to določeno starost. In po pravici se pri njemu ni gledalo na sicer veljavne predpise in določbe. Obilo je namreč nadomeščala postavno starost globoka učenost in prijetna zgovornost njegova, ki je kmalu privabila predenj premnogo odličnih poslušavcev, mej drugimi Teobaljda Viskóntija iz Pjačence, ki je bil pozneje rimski papež pod imenom Gregor X.

Učilo pa se takrat na visokih šolah ni tako, kakor se navadno dandanašnji, da si namreč profesor spiše svoj nauk ter ga potem bere s papirja, dobro ali slabo; temuč takrat se je učitelj sam prej na pamet naučil, kar je hotel povedati, ter je potem v šoli razlagal s prosto besedo, kakor se pridiguje ali v zborih govori. Zato pa je bilo treba, da so bili učitelji v resnici zmožni možje ne le v svoji učenosti temuč tudi v jeziku in zgovornosti, ter ni bilo tako lahko, da bi bil kedo za takega sprejet, ako ni bil v resnici vreden. Cerkveni redovi pa so še posebno bistro gledali na to, da niso na stolice, ki so bile njim prepuščene, po-

sadili mož, ki ne bi bili sposobni. Mej vsemi, ki jih je svetega Frančiška red imel na tako imenitni učiteljski stopnji, pa je bil brezskerbni sveti Bonaventura najboljši, najsposobniši. On je imel od Boga poseben dar, da je znal tudi najtežje nauke s prijetno besedo tako razložiti, da so bili poslušavcem jasni in prepričavni.

Ali dober učenec mora biti pred vsem drugim dober človek. Kaj pomaga bister um in mnogo znanje, ako je s^erce divje in pokvarjeno, življenje surovo in razuzdano! Bonaventura je torej tako učil svoje učence, da jim ni le uma jasnil in bistril, temuč tudi serce mikal in za dobro vnemal, ker je hotel, da naj, kakor v znanstvu tako tudi v svetosti napredujejo z enakimi koraki. Od prvega začetka je gledal na to, da bi se privadili ponižnosti, ki je edina terdna podlaga, kjer morejo korenine poganjati druge čednosti. Zato jim je priporočal ob vsaki priliki, naj nigdar bodisi v govorjenju ali pisanju ne zaničujejo misli drugih, da le niso take, ki bi jih bilo prepovedano sprejeti; in keder hočejo braniti svoje misli, naj pri tem nigdar ne pozabijo na to, kar je lepo in spodobno za omikanega človeka, ki mu je čednost mila in draga. Ljubezem, to je zaterjeval, naj ne bo nigdar ločena od znanstva, znanstvo z ljubeznijo združeno pa se ne more pridobiti kakor z molitvijo.

Še bolj kakor z besedami pa je k čednosti navajal svoje učence z dobrim zgledom; vedno in pri vsaki priliki so namreč videli v njemu moža redovnika, koliker so si le misliti mogli, doversene čednosti. „Ali je govoril on z Bogom, ali je Bog govoril ž njim“ — tako so nam ob kratkem narisali tadanje njegovo življenje tisti srečni, ki so ž njim vkupaj živeli ter ga od bliže poznati mogli. Molitev je bilo njegovo najslajše veselje, njegova najčvrstejša podpora v nevtrudnem prizadevanju za čast Božjo in bližnjega srečo. V tem nevsehljivem studencu okrepčan je potem govoril o Bogu tako s^e stolice v šoli kakor s pridržnice v cerkvi, tako v prijateljskem kramljanju kakor v učenih in spodbudnih spisih. In kakor je bil slaven in veljaven mej najučenejšimi svojega časa, g^dor bi ga ne bi poznal osebn^o, mej domačimi stenami samostanskimi bi ga bil imel za poslednjega mej brati, tako se je rad pogovarjal z najpreprostejšimi, tako ljubo mu je bilo, ako se je mogel pomešati med-nje ter ž njimi skupaj opravljati najnižja dela, pometati, pomivati, pogrinjati mize itd. Ko so mu vikši prepovedali taka dela, ker se jim ni zdelo spodobno, da bi se vkvarjal ž njimi mož tolikih zaslug, kaj pa da je Bonaventura slušal s^e

vso radovoljnostjo, ali berž je znal najti druge razne pomočke, da je skrival svoje prednosti pred ptujimi očmi ter še nadalje s posebno ljubeznijo pomagal bratom; tolažil je žalostne in poterte, svetoval dvoječim, poterpežljivo učil najnevedniše, zlasti pa je z neizmerno ljubeznjivostjo in serčno dobroto stregel bolnikom, oni so mu bili kaker žive podobe tistega, ki ga je čez vse ljubil, Jezusa Kristusa. Ako mu ni bilo mogoče vsem ostromim svetniškega življenja se vdajati, keder je bil navezan na šolo, verjetno je, da je to obilno nadomestil, keder je prenehalo učenje. Ob takem času se je rad vmikal iz Pariza v bližnji samostan mantski. Méstece Mante je ohranilo dolgo v hvaležnem spominu to lepo čast, da je bilo priljubljeno stanovanje tako slavnemu svetniku, in skozi več stoletji se je kazal sè spoštovanjem kamen, ki mu je po starem sporočilu bil za zglavje, keder je počival.

Spregovorimo še nekoliko o tem, kaj je sveti Bonaventura učil na visokih šolah pariških ter o neketerih spisih, ki jih je doveršil ob času svojega učiteljstva.

Splošna je bila navada od začetka 13. skoraj do konca 17. stoletja, da so na bogoslovskih šolah razlagali čveterere bukve izrekov Petra Lombarda. Da se bo stvar prav umela, moramo pri ti priliki nekaj malega povedati o tem učenem možu in njegovih slovečih bukvah.

Peter je bil doma od mesta Novare v Lombardiji; zato se imenuje Lombárd. Vbozih in neznanih starišev sin je bil. Neki dobrotnik mu je pripomogel, da je šel študirat v Bolonjo. Od ondod se je odpravil na Francosko s priporočili do svetega Bernarda, ki ga je poslal v šolo v Rens (Rheims). Slava profesorjev pariških pa ga je vlekla v to mesto, ki se mu je potem tako prikupilo, da ga nigdar več ni zapustil. Učenost njegova mu je kmalu pridobila učiteljstvo bogoslovsko, katero je potem mnogo let opravljal z veliko pohvalo. Leta 1159 so ga izvolili celo za škofa pariškega; vender škof ni bil dolgo; vže leta 1164 je vmerl.

Značaj tega slavnega moža nam kaže v najprijazniši luči neka dogodbica, ki je nočemo preskočiti. Neki plemeniti možje iz njegovega rojstnega mesta so šli v Pariz, da bi se poklonili svojemu slavnemu rojaku. Vzeli so seboj tudi mater njegovo. Ali ženica se jim je zdela celo prevbožno oblečena; kupili so ji torej drugo, visoki stopnji sinu njenega primernišo obleko. Ženica se je branila; pozna dobro svojega sinu, je djala, taka oprava mu ne bo po volji.

Ali gospodje si niso dali dopovedati. Pridejo torej pred škofa ter postavijo predenj tudi staro ženico v gosposki obleki, kaker da je to mati njegova. Ali slavni mož odgovori naravnost, da ne pozna te gospe; njegova mati je vboga kmetiška žena. In pri tem je ostal; še le, ko je oblekla ženica svojo staro kmetiško obleko, jo je spoznal za mater ter jo preserčno objel.

Učenost Petra Lombarda nam do današnjega dne najbolje kažejo sloveče čveterne bukve izrekov, ki so bile učna knjiga bogoslovska skozi toliko stoletji. V teh bukvah je hotel sestaviti vse gotove nauke svete vere, pogloblitve resnice, ki jih ima katoliški kristijan verovati, kaker tudi pogloblitve dolžnosti in zapovedi, po katerih ima živeti.

Te bukve torej so imeli razlagati učitelji bogoslovski; te je razlagal svojim učencem in poslušavcem tudi sveti Bonaventura in sicer tako učeno in ob enem lepo in ljubeznjivo. da ga je bilo le veselje poslušati ter so bili vsi učenci njegovi nedopovedljivo vneti in navdušeni zanj. Še več ko sto let potem je rekel slavni kanclar pariškega vseučilišča, Janez Žersón (Gerson), da ne ve, ali je imelo to vseučilišče kedaj tako veličastnega učitelja, kaker je bil Bonaventura.

Svojo razlago štirih bukvi Lombardovih je sveti Bonaventura o priliki tudi spisal in to je njegov največi spis, ki velja do današnjega dne za bogoslovsko delo perve verste. Rabil je pri spisovanju veliko delo svojega učitelja Aleksandra Aleškega ter se deržal navadno, dasi ne vselej, tudi misli njegovih, ali presešel ga je ne malo po bistrournosti, določnosti in novosti pisave. Pa tudi vse druge učane bogoslovce starih časov je prekosil po ljubeznjivosti, ki je razlita tudi čez najsuhoparniše preiskave, po ognju božje ljubezni, ki se čuti tako rekoč iz vsakega stavka njegovega. S tem je v zvezi tudi druga posebnost našega svetega učitelja, ki se zlasti v tem delu povsod kaže, skromnost namreč in zmernost v izbiranju in presojevanju mislih drugih katoliških učiteljev. Vseskozi se odločuje za obče mnenje, in kjer to ni gotovo, skuša razne misli po neki srednji poti zediniti, kjer je kaj pomanjkljivega, dopolniti rajši, kaker prepiravno raztezati nasprotnosti. Priznati se mora, da je tako ravnanje pravo, ako tudi ni navadno. Saj je vse naše spoznanje božjih reči drobiž in človeška beseda vedno le slab in nepopoln izraz višje resnice.

Mej drugimi spisi, ki jih je sestavil sveti Bonaventura ob tem času, moramo omeniti najprej tako imenovan „Brevilókvijum“ (B r e

viloquium) t. j. „kratko govorjenje“, ki, kakor ime kaže, v nepreobširni obravnavi obsega vso bogoslovsko učenost tadanjega časa. To je pravi biser mej spisi svetnikovimi. Vže omenjeni slavni mož, Janez Žersón, ga hvali kakor čisto božje delo in čudijo so mu do današnjega dne vsi učenjaki bogoslovci, tako je vmetalno in doveršeno v vseh svojih delih. Zato pa služi tudi še zdaj ko učna knjiga, kjerkoli so redovne šole frančiškanske samostojno vrejene.

Podobno Brevilokviju je drugo majhino delo svetega Bonaventure, katero je razdelil v sto poglavji ter ga zato imenoval „Centilókvijum“ (Centiloquium). Namenjeno je učencem menj bistre glave, ki bi jim bilo ono pretežko, ter nam priča, s koliko ljubeznijo je skerbel svetnik tudi za take mladeniče. In kako ne bi! saj celo posameznega vbozega redovnika ni preslišal, ko ga je prosil, da bi mu spisal „Razlago posebnih besed, ki se rabijo v bogoslovju“. V takem duhu bratovske ljubezni ima svoje korenine tudi spis „O cerkvenem predstojništvu ali vladavstvu“ (De ecclesiastica hierarchia), ki obsega mnogo lepega nauka zlasti za tiste, ki so poklicani, da vladajo redovne skupščine.

Tem spisom se morejo pristaviti še drugi, pisani po vsi verjetnosti ob času, ko je svetnik učil v Parizu, zlasti „O treh trojstvih grehov“, delo, ki je ostalo nedokončano, „Ogledalo duše“, „O načinu, kako se je treba izpovedovati“, in „O čistosti vesti“, naposled „O zavračanju vmetalnosti v bogoslovje“ (De reductione artium ad theologiam).

*
**

Molitev svetega Bonaventure po sveti maši ali sv. obhajilu.

Presuni, o presladki Gospod Jezus, o presuni s predrago in zveličavno rano svoje ljubezni mozeg in drob moje duše, tako da bo vedno medlela in tajala se edino od ljubezni do tebe in od hrepenenja po tebi, da bo po tebi hlepela in ginila po tvojih vezah, želela raztopiti se in s teboj prebivati. Daj, da bo lačna moja duša po tebi, kruh angeljski, krepčanje svetih duš, naš kruh vsakdanji nadbistveni, ki ima v sebi vso sladkost in okusnost in vse razveseljevanje sladkosti. Vedno bodi lačno moje serce po tebi in vedno se hrani s teboj, v katerega angelji žele gledati; vedno bodi žejno po tebi, ki si studenec življenja, studenec modrosti in učenosti, studenec večne luči, potok veselega vživanja, obilnost hiše božje; vedno hrepeni po tebi, tebe išči, tebe najdi, h tebi želi, h

tebi pridi, tebe premišljuj, o tebi govori in vse delaj h časti in hvali tvojega imena, s ponižnostjo in razbornostjo, z veseljem in ljubeznijo, z lahkoto in nagnjenjem, sè stanovitnostjo do konca, in ti sam bodi vedno moje upanje in vse moje zanašanje, moje bogastvo, moje vživanje, moja prijetnost, moje veselje, moj pokoj in počitek, moj mir, moja sladkost, moja dišava, moje sladilo, moja jed, moje okrepčanje, moje pribežališče, moja pomoč, moja modrost, moj delež, moje posestvo, moj zaklad, v katerem bodi trdna in nepremekljivo vedno vkoreninjena moja duša in moje serce.

Nekateri čudeži, ki so se zgodili po smerti svetega očeta Frančiška.

(Popis svetega Bonaventure.)

II. O mertvih obujenih.

1.

V nekem gradu v Maranskih hribih blizu Beneventa je vmerla neka žena, ki je s posebno pobožnostjo častila svetega Frančiška. Proti noči pridejo duhovniki skupaj, da bi opravljali molitve za mertve ter mertvaške psalme; in glej! vpričo vseh teh se vzdigne kar naenkrat žena na mertvaškem odru ter pokliče k sebi enega izmej duhovnikov rekoč: „Duhovni oče, jaz se hočem izpovedati. Ko sem vmerla sem imela biti veržena v strašno ječo, ker se nisem še nikoli izpovedala greha, ki vam ga bom zdaj povedala. Ali, ker je prosil zame sveti Frančišek, ki sem mu bila vedno s pobožnostjo vdana, dokler sem živela, mi je bilo dovoljeno, da se vernem nazaj, se izpovem ter zadobim večno življenje. Precej ko bom razodela svoj greh, se bom vpričo vas zopet vernila k počitku.“ In res, trepetajoča se izpove nato duhovniku, ki se tudi ves trese od straha, in ko zadobi sveto odvezo, se mirno vleže ter srečno v Gospodu zaspi.

2.

V Parmaki v Apulskih hribih je vmerla v nežni starosti starišem priserčno ljubljena hčerka. Ker je bila edini otrok in tudi drugih ni bilo upati, sta mislila oče in mati, da jima je s to hčerko vmerlo vse. Ko so se zbrali sorodniki in prijatelji k pogrebu, se je vila nesrečna mati v strašnih bolečinah na postelji, žalost jo je prevzela tako, da ni vedela, kaj se okoli nje godi. Mejtem se pri-

kaže zapuščeni in obupani ženi sè še enim redovnim bratom sveti Frančišek, katerega častivka je bila, ter jo tolaži rekoč: „Ne jokaj, žena, ker se ti bo na mojo prošnjo prižgala zopet luč, ki jo objokuješ vgasnjeno.“ Žena vstane nato naglo, razodene vsem besede svetnikove in ne pusti, da bi odnesli trupla, temuč z velikim zaupanjem pokliče svetega Frančiška, prime hčerko za roko in vpričo stermečih pogrebcev vstane deklica živa in popolnoma zdrava.

3.

V Nočéri *) prosijo manjši bratje nekega moža, Petra z imenom, da bi jim posodil za nekoliko časa voz, ki so ga ravno potrebovali. Ali le-ta jim nespametno odgovori in namestu da bi vslišal njih prošnjo, jih zasramuje; in ko ga prosijo, da bi v čast svetega Frančiška to dobroto izkazal samostanu, celo preklinja ime svetnikovo. Ali hitro obžaluje svoje pregrešne besede, ker ga je obšel strah, da bi ga Bog ne kaznoval. Pa kazen Božja ga je zadel res. Nanagloma mu zboli pervorojeni sin ter po kratki bolezni vmerje. Po tleh se valja nesrečni oče in jokaje kliče neprenehoma svetega Frančiška vpijoč: „Jaz sem grešil, jaz sem pregrešno govoril, mene si moral kaznovati. Ah! poverni preljubi svetnik ske-sanemu grešniku, kar si odvzel preklinjevacu. Tebi se vdam, vedno hočem tvoj služabnik biti ter s pobožnim srcem hvalo dajati Kristusu v čast tvojemu imenu.“ In, o čudo! pri teh besedah vstane dečák, reče, da naj potihne jok, ter pripoveduje, da je sveti Frančišek sprejel njegovo dušo, ko je vmerl, ter jo zdaj zopet sklenil z mrtvim truplom.

4.

Sedemleten sinček nekega pravnika v Rimu je hotel po otročji navadi po vsi sili spremiti nekega dne mater, ki je šla v cerkev svetega Marka. Mati mu veli, da naj ostane doma, ter gre. Ali komaj otide, skoči dečák z okna palače doli na ulice in pade tako nesrečno, da obleži mertev. Mati, ki še ni bila daleč, sliši ropot. Naglo se verne in najde sinčka mertvega. Pri tem pogledu divja sama nad sabo in njeno žalostno vpitje privabi kmalu skupaj celo sosesko. Vpitje narašča. V tem se približa mertvememu otročiču manjši brat, z imenom Raho, ki je šel ravno pridigat. Ko vidi, kaj se je zgodilo, reče poln žive vere očetu: „Ali veruješ, da more svetnik Božji Frančišek tvojega sinu obuditi od mrtvih zaradi ljubezni, ki jo je imel vedno do Kristusa križanega?“ Ko mu odgo-

*) Eno mesto tega imena je blizu Asiza v Umbriji, drugo blizu Napolja v Kampaniji. O katerem se tu govori, ne vemo.

vori oče, da terdno veruje in da hoče biti vedno zvest služabnik svetega Frančiška, ako bi mu Bog po zasluženju svetnikovem izkazal tako veliko dobroto, pade brat Raho sè svojim tovarišem na kolena ter spodbuja vse pričujoče, da naj ž njim molijo. Kmalu nato se je jelo otroku zdehati, odpre oči, povzdigne roke, vstane in vpričo vseh hodi popolnoma nepoškodovan.

5.

V Kapovi se je igral neki dečák z drugimi skupaj na obrežju reke Volturna. V otročji neprevidnosti pade v globočino, dereča voda ga naglo požre ter pokoplje mertvega v pesku. Otroci, ki so se ž njim skupaj igrali, kričijo in od vseh strani letijo ljudje skupaj. Vsi molijo in prosijo svetega Frančiška, da bi se ozerl na pobožnost, s katero so ga častili stariši nesrečnega otroka, ter ga rešil iz smertne nevarnosti. Vpitje ljudi sliši od daleč neki dober plavec, ki nato tudi prihiti. Dolgo išče potopljenca in naposled, ko kliče svetega Frančiška na pomoč, najde mertvo truplo zakopano v blatu, kaker v grobu. Izkoplje ga, nese na suho ter pogleda prav žalostno. In ako ravno je videlo ljudstvo, ki je stalo okoli, da je otrok mertev, zakliče vender jokaje: „Sveti Frančišek, verni njegovemu očetu otroka.“ Celó Judje, ki so bili pričujoči, so vpili, natorno ginjeni: „Sveti Frančišek, verni njegovemu očetu otroka.“ In glejte! vpričo ljudstva, ki se je od veselja čudilo, vstane dečák zdrav ter prosi priserčno, da naj ga peljejo v cerkev svetega Frančiška, da se pobožno zahvali svetniku, ki ga je obudil od mertvih.

6.

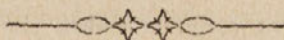
V mestu Sesi *) se je poderla neprevidoma neka hiša ter je pokopala pod razvalinami nekega mladeniča. Naglo pritečejo ljudje, odmečejo kamenje in les, ali mertvega potegnejo mladeniča izpod razvalin ter ga izročijo žalujoči materi. Od britkosti ihteč vpije leta: „O sveti Frančišek, o sveti Frančišek, daj mi nazaj mojega sinu!“ Ž njo kličejo tudi vsi drugi svetega Frančiška na pomoč. Ali, ker se mladeniču ne vernejo počutki in tudi glasu ne da od sebe, ga položijo na mertvaški oder, da bi ga drugi dan pokopali. Toda mati le upa na Boga in na priprošnje svetnikovo; in v tem zaupanju stori obljubo, da bo pokrila altar svetega Frančiška z novim lepim platnom, če ji obudi od mertvih sinu. In glej, proti polnoči se je jelo mladeniču zdehati, udje se vgrejejo, zdrav vstane ter daje hvalo Bogu in svetemu Frančišku in s to hvalo združijo

*) Sessa, latinsko Suessa v Kampaniji.

svoje glasove duhovniki in ljudstvo, ko se zberejo skupaj in vidijo čudo.

7.

Neki mladenič, z imenom Gerlandin, rojen v Raguzi *), je šel ob času tergatve v vinograd. Ko hoče iz vinskega čebra napolniti vinske mehe in počene, se zavalijo nanj velika kamenja ter ga na glavi smertno ranijo. Naglo priteče oče, ali obupajoč ne pomaga sinu, temuč ga pusti ležečega pod težkim kamenjem, kaker ga je našel. Na vpitje njegovo priletijo tudi drugi tergači skupaj. Žalujejo z očetom in potegnejo mladeniča vže mertvega izpod kamenja. Oče pa se verže pred podobo Jezusa križanega na kolena, ter prosi ponižno po zasluženju svetega Frančiška, ki je bil blizu njegov praznik, da bi mu oživil edinega sinu. Zdihuje, moli, obeta pobožna dela ter da bo obiskal sè sinom grob svetnikov, če ga obudi od mertvih. In, čudno! v resnici naenkrat vstane mladenič, ki je bil ves pobit in mertev, vpricho vseh popolnoma zdrav. Poto-laži jokajoče ter terdi, da je zadobil življenje in zdravje na priprošnjo svetega Frančiška.

Kralj armenski—manjši brat.

Akoravno so si manjši bratje povsod, kamer so prišli oznajevaje sveto katoliško vero, prej ali pozneje pridobili spoštovanje in nagnjenje prebivavcev, vender menda nikjer niso vživali tolike ljubezni, kaker v Armeniji, kjer so jim bili kralj in ljudstvo iz serca vdani, odkar so prestopili meje tega kraljestva.

Armenija je dežela v Aziji, na jugu in vzhodu Črnega morja, velika za dobro tretjino našega cesarstva, pa dandanašnji razdeljena na tri kose, turški, ruski in perzijski. Vže v starodavnih časih imenitne reke Evfrat, Tigris in Arakses izvirajo v tej deželi in visoke goré vzdigujejo v njej svoje snežne verhove proti nebu, mej njimi slovita gora Ararat, na kateri je obtičala po vesoljnem potopu Noetova barka in kjer je potem postavil Noe tudi altar ter Bogu daroval zahvalni dar. Armenci imajo do te gore toliko spoštovanje, da se na tla veržejo pred njo ter poljubijo zemljo, ako

*) Ragúza v Dalmaciji se imenuje po slovensko Dobróvnik. Je pa še druga Ragúza v Siciliji v sirakuški okrajini, tudi precej veliko mesto z 22000 prebivavci. Na katero je tukaj misliti, ne vemo.

jo le od daleč zagledajo. Vidi se pa njegova bela glava silno daleč okrog, od enega morja do drugega, od Črnega do Hvalinskega.

Luč nauka zveličarjevega sta prinesla v Armenijo sveta apostelna Jernej in Simon; vender se je katoliška vera lepo pričela razcvetati še le okoli leta 311, in sicer po gorečnosti kralja Tiridata, ki je postal iz nevsmiljenega preganjavca goreč kristijan. Ali sčasoma je zabredla dežela, kaker mnogo drugih na Jutrovem, v razne krivoverske zmote, ter se je odtergala od svete katoliške cerkve in njenega vidnega poglavarja na zemlji, rimskega papeža. Večkrat se je nato poskušalo zediniti jo z rimsko cerkvijo, ali z malim uspehom. Saj je znana nezaupljivost in dvojezičnost jutrovslih narodov, kaker tudi prevzetnost njihova, ki se ne more sprizniti z mislijo, da bi bila podložna rimskemu papežu tudi njihova vzhodna cerkev.

Leta 1247 je zopet odposlal papež Inocencij IV. v tiste kraje poslanstvo, katero je vodil Andrej Peruški, iz reda manjših bratov, da bi se dogovarjalo z Armenci zaradi zedinjenja. Vspeh teh dogovorov in zlasti lepega zgleda manjših bratov je bil ta, da je poslal patrijarh armenski v imenu vseh prelepo pismo papežu, v katerem očitno pripoznava verhovno oblast rimske cerkve s temi besedami: „Verujemo tudi, da je sveta rimska cerkev mati in glava vseh drugih cerkvá“.

Od tega časa naprej niso manjši bratje nigdar popolnoma pustili tistih krajev, ampak odpošiljali so tjakaj od časa do časa zdaj manjše zdaj večje število misijonarjev. Tako se je to zgodilo leta 1258 in zopet okoli leta 1280. Mej misijonarji, ki so to leto tja šli, je bil tudi brat Janez Montekorvinski, čigar življenje smo popisali v lanskem „Cvetju“. Ko je prišel ta po želji kralja armenskega Hajtona II. čez devet let nazaj v Evropo, da sporoči papežu o veselem stanju ondotnih misijonov ter nabere novih misijonarjev, je prejel, preden se je vernil, od papeža Miklavža IV. mej drugimi priporočilnimi pismi, tudi pismo na kralja, ki je bil pobožen kristijan in odkritoserčen častivec in prijatelj manjših bratov. To papeževvo pismo je bilo tako: „Preljubljenemu sinu, slavnemu kralju armenskemu, pozdrav in apostoljski blagoslov. Kot namestnik Kristusov na zemlji, akoravno z majhinimi zaslugami, smo napolnjeni po pravici z veliko radostjo in veseljem, ker smo slišali, da se serca kraljev in svetovnih knezov klanjajo volji naj vikšega kralja, po katerem se odlikujejo v visokosti svoje oblasti. Silno smo se razveselili v Gospodu, ko smo pred kratkim izvedeli po ljubljennem

sinu bratu Janezu Montekorvinskem, iz reda manjših bratov, ki prinaša to pismo, da si goreče vdan rimski cerkvi, materi in učiteljici vseh vernih in da je Tvoja volja, živeti, kakor se katoliškemu knezu spodobi, ž njo v edinosti. Povedal je tudi omenjeni brat, da je vmerl Tvoj oče, blagega spomina, kot pokoren sin in katoliški kristijan. Zares, predragi sin, naše serce je čutilo obilno veselje v Gospodu, ko smo slišali tako prijetne in dopadljive stvari, zakaj silno želimo dušam zveličanje, katero iščemo pri vseh ljudeh po svoji pastirski dolžnosti. Prosimo torej in spodbujamo Tvojo kraljevo vzvišenost v Sinu Boga Očeta, da povzdigni h Gospodu oči svoje duše, svoj namen oberni k opravljanju dobrih del, pobožnost in dobro voljo hvale vredno sè stanovitnostjo nadaljuj in v sercu svojem hrani. Mi pa Te, kakor preljubega Sinu, z veseljem pridružimo edinosti omenjene cerkve, goreče proseč in z očetovskim opominjevanjem spodbujajoč Tvojo kraljevo visokost, da rad in voljno sprejmi nauk svete rimske cerkve in omenjenega brata in njegovih tovarišev ter si skerbno prizadevaj pripraviti k hitremu in voljnemu sprejetju teh nauk škofe in ljudstvo armensko, Tvoji kraljevi oblasti podložno. Ako boš v tem skerbán, boš prejel od Gospoda, ki malo z velikim povračuje, gotovo svoje plačilo.... Sicer pa se serčno zahvaljujemo Tvoji kraljevi visokosti, da si, kakor nam je zaterdil omenjeni brat, njega in tovariše njegove prijazno sprejel, jim skazoval veliko nagnjenost ter jim vedno ohranil svojo milost; priporočamo Ti jih goreče vnovič, da bodo mogli koristniše in vspešniše nadaljevati delo, pričeto v čast božjo in zveličanje duš...“

Iz tega pisma vidimo pač, kako je bil kralj Hajton res pobožen mož in manjšim bratom iz serca vdan. Ali bil je tudi dobro izrejen od svojega očeta Leona, o katerem govori papež, da je vmerl (zgodilo se je to leta 1288) „kot pokoren sin in katoliški kristijan.“

Tudi stari oče njegov, Hajton I., je bil pobožen mož. Po prizadevanju brata Andreja Peruškega se je bil leta 1247 ob enem s patrijarhom in mnogimi drugimi imenitnimi osebami duhovnega in svetovnega stanu, zopet zedinil z rimsko cerkvijo. Vladal je 45 let, potem je odstopil kraljestvo svojemu sinu Leonu, ter vstopil v red sv. Norberta, kjer je sprejel ime Makarij. Vmerl je leta 1271 na otoku Ciperskem in v škofovskem samostanu tamkajšnjem so ga pokopali.

Za Leonom torej je prevzel vladanje Hajton II.; ali silno nerad, ker je bil nagnjen k samostanskemu življenju; le iz ozira na

blagostanje svoje dežele je premagal to nagnjenje. In potrebna je bila deželi modra in krepka roka; zakaj sovražni saraceni, mame-luki imenovani, so se ji bližali ter grozili, da jo podveržejo. Da bi od zahodnih kristijanov dobil kaj pomoči zoper te sovražnike imena kerščanskega, je poslal Hajton II. leta 1292 brata Tomaža Tolentinskega, Marka Monteluponskega in nekega žlahtnega armenca, Godfrida Komitisa, v Evropo. Šli so najprej v Rim k papežu Miklavžu IV., ki jih je preserčno sprejel, in ko je slišal vzrok njih prihoda, si je na vso moč prizadeval, pomagati kralju armenskemu in vsem kristijanom na Jutrovem. Ker so bili namenjeni ti poslanci, da gredo na kraljevi dvor v Pariz, jim je dal pismo do francoskega kralja Karola, s priimkom Lepega, v katerem ga prosi, naj prime za orožje proti nejevernikom. Kralj Karol je bil tudi pripravljen to storiti, ali po nesreči je nastala zaradi pravice nasledovanja v Flandriji vojska na Nizozemskem in francoska dežela je skerbela zdaj le, da reši tamkaj svojo čast. Poslanci so se z dvanajsterimi novimi misijonarji vernili v Armenijo, ne dosežši, za kar so bili poslani.

Pobožnost kralja Hajtona se je kazala očitno, odkar je bil prevzel vladarstvo; skerbel je, da se je število misijonarjev množilo in da se je katoliška vera vedno bolj razcvetala. Natanko je opravljal tudi svoje druge kraljevske dolžnosti, vendar veselja ni imel do kraljevanja. Leta 1293 si je pridružil ko vladarja svojega brata Teodora III. in kmalu potem mu vladanje popolnoma prepusti, dokler vzraste sin Teodorov, Leon, keterega je postavil za svojega dediča in naslednika na kraljevem prestolu.

Ko je bil tako prost vseh posvetnih skerbi, je hitel, da izpolni željo, ki jo je imel v sercu vže dolgo časa, namreč, da stopi v redovni stan. Res je bil sprejet v red svetega Frančiška ter se je zanaprej imenoval brata Janeza.

Ali, ni mu bilo dano, da bi bil, kaker je želel, oddaljen od sveta, mej premišljevanjem in molitvijo preživel svoje dni; marveč Gospod Bog je hotel, da postane brat Janez v vbogi redovni obleki rešitelj svojega naroda, tako po modrem vladanju, kaker po srečnih vojskah.

Komaj je preteklo namreč dve leti, kar je vstopil v red, pa je armensko kraljestvo tako propalo in v tolike nevarnosti prišlo, da si vladar Teodor in velikaši niso vedeli drugače pomagati, kaker da so šli prosit brata Janeza, naj zopet prevzame vladarstvo. Bratu Janezu je bilo silno težko zapuščati ljubo samoto, v kateri

je našel toliko nebeške sladko sti, ter zopet se lotiti posvetnih reči, katerim se je bil, kaker je mislil, za vselej odpovedal; ali — pod vbogo meniško obleko mu je serce še vedno gorko bilo za svoj narod, takó, da si jim ni upal odreči, kar so prosili. Z dovoljenjem rimskega sedeža je tedaj zopet prevzel vladarstvo.

Ali neketeri velikaši, nezadovoljni, da bi vladal kraljestvo redovnik, se mu niso hotli podvreči; zarotili so se celo zoper njega. Brat Janez pa je izvedel njih naklepe, ter jih s pomočjo patrijarha Gregorija VII. prisilil k pokorščini. Kmalu so bili, kaker ves narod, tako tudi oni, ž njim popolnoma zadovoljni, zakaj v kratkem je vladal v kraljestvu zopet mir in red.

Iz deržavnih ozirov je šel brat Janez obiskat Kasijena, novega kralja perzijanskih Tatarov, kateremu se je tako prikupil, da sta sklenila prijateljstvo in zvezo, in da ga je Kasijen pred odhodom bogato obdaril.

Zdaj bi se bil brat Janez rad vernil v svojo meniško celico, ali vsem se je zdelo, da je kraljestvu še potreben; klical ga je pa tudi neki posel v Carigrad, od keterega je pričakoval mnogo koristi za katoliško cerkev. Andronik II., cesar gerški, je snubil namreč za sinu Mihaela eno Janezovih sester. Brat Janez je sklenil vstreči njegovi želji, ker je upal, da bo mogel pri tej priložnosti prigovarjati Gerkom ter spodbujati jih k zedinjenju z rimsko cerkvijo in pa pomoči dobiti pri njih zoper egiptovske mameluke, ki so postajali od dne do dne močnejši in ošabniši. Namenil je pa Mihaelu za ženo svojo sestro Marijo, ki je imela takrat okoli petnajst let, ter sklenil spremiti jo v Carigrad sam sè svojim bratom Teodorom. Preden zapusti kraljestvo postavi drugega brata, Sempada ali Sebada, za oskernika vladarstva. Ali komaj je bil za mejami, že se je Sempad spuntal zoper njega, ter se polastil kraljestva in kraljeve krone. Pomočniki so mu bili bratje njegovi Konstantin, Oskin in Alinah, tudi mnogi velikaši in celo patrijarh Gregorij, keterega si je vedel sè zvijačo pridobiti. Šel je torej v mesto Sis, ter se dal tam za kralja kronati. In da bi si naklonil Kasijena, kralja tatarskega, je snubil eno njegovih sorodnic, katero mu je Kasijen tudi res dal za ženo.

Leta 1297 se je brat Janez vernil iz Carigrada; ali vhod v kraljestvo mu je bil zabranjen. Kako bi ga to ne bilo silno žalilo! Naglo se je obernil nazaj v Carigrad ter šel nadalje na otok Ciper, kjer je bila stariša njegova sestra, Zabljuna, omožena z Almarikom, bratom kralja Ciperskega Henrika II. Tu in tam je

mislil najti pomoči, da bi kaznoval izdajavca. Ali ni je dobil ne v Carigradu ne na Cipru; krenil je torej proti dvoru kralja tatarskega, Kasijena, prijatelja svojega, ki bi bil gotovo, seznanjen z resnico, vse storil, da bi bila zmagala pravica, ki jo je Sempad z nogami teptal. Ali na poti ga je Sempad izdajavsko dal vjeti in pripeljati v Armenijo. Tu mu je vzkazal oči iztekniti, Teodora pa, ki ga je spremljal, naravnost zadaviti. Tako daleč zajde, kedor se krivici vda!

Ali tolika hudoba ni mogla ostati brez kazni. Konstantin se je vzdignil leta 1298 zoper Sempada, vjel ga ter oprostil Janeza iz temne ječe, kamer ga je bil pahnil oni izdajavec. Brat Janez je šel nato nazaj v svoj samostan ter nadaljeval redovno življenje, keterega se je sicer vedno deržal tudi na svojih popotovanjih in mej skerbmi vladarskimi; celo obleke frančiškanske nigdar ni slekel. In glej, ko je tu mirno živel mej premišljevanjem in molitvami za blager ljudstva, katero je tolikanj ljubil, mu je Gospod Bog na čudovit način vid zopet povernil. To je tako pretreslo in ganilo ljudstvo, da je nastala splošna želja, naj bi zopet prevzel vladarstvo, dokler ne odraste Leon, kateremu je bil odstopil kraljevski prestol. Brat Janez se je branil ter prosil, naj ga puste v ljubi celici, ali zastonj — velikaši, vojaštvo in ljudstvo ga je prisililo, da je vstregel splošni želji. Zopet pa je peklo neketere, da vlada narod redovnik, zato so hujskali kneza Konstantina, ki je doslej bil oskerbnik kraljestva, naj se vzdigne zoper brata Janeza ter oslobodi vjetelega Sempada. In v resnici stori tako. Ali brat Janez se je zdaj obejuh polastil, ter ju poslal v Carigrad, kjer so ju deržali v ječi do smerti.

Ob tistem času so vnovič planili egiptovski mameluki nad armence in bi jih bili gotovo premagali, da ni bilo brata Janeza. Ali ta je kaker po navadi sedel na konja ter peljal svojo vojsko proti sovražniku in slednjič ga leta 1305 premagal in zapodil iz armenskega kraljestva. Potem je dal kronati netjaka svojega Leona, sinu brata Teodora, on pa je obderžal naslov očeta kraljevega in velikega barona. — Leta 1306 mu je pisal papež Klemen V. pismo, iz keterega se vidi, da je takrat, ko se je z mameluki vojskoval, vnovič prosil pomoči proti sovražniku imena kerščanskega. Obernil se je na glavarja svete cerkve, ki je precej pisal kerščanskim vladarjem ter jih spodbujal k vojski proti nejevernim mohamedancem, bratu Janezu pa je poslal toliko denarne pomoči, koliker je zmogla njegova blagajnica. Brat Janez je serčno in srečno

nadaljeval vojsko, dokler je padel v boju, ali, kakor terdi zveličani brat Odorik Videmski, zavratno bil vmorjen. Storil je to neki Bilarguv, brat velikega kana tatarskega, ki se je hotel s tem priku-piti egiptovskemu sultanu. Z lažnjivim izgovorom je izvabil v me-sto Anazarbo njega in kralja Leona IV. ter tamkaj dal vmoriti oba. — Truplo brata Janeza se je potem pokopalo najberž v sa-mostanu frančiškanskem v mestu Sis; pozneje pa je bilo preneseno na Francosko v deželo Gaskonjo, kjer je storil Bog po njem, ka-ker se poroča, mnogo čudežev.

To je zgodba Hajtona II., kralja in meniha, ki je oblekel ter-do haljo svetega Frančiška, da si zasluži nebeško domovino, pa je v njej še vedno znal sukati meč, da reši pozemeljsko. Tudi mi ne pozabimo te, ko si prizadevamo za ono, ne pozabimo one, ko se trudimo za to!

Ljubezen svetega očeta Leona XIII. do gore Alvernije.

Znano je, kako je pred nekaj leti italijanska vlada vojsko napovedala redovnim osebam obojega spola ter pregnala mnogo častitljivih starčkov, mnogo učenih mož, blagih žen, nežnih devic in nadarjenih mladeničev iz samostanov, ki gotovo niso bili zidani s tem namenom, da bi jih smel osvojiti, kedor bi imel moč za to. V svoji modri previdnosti je pripustil Bog, da se je to zgodilo. Tudi sinovi svetega Frančiška so morali pred zgrabljivostjo seda-njega brezbožnega zaroda vmekniti se iz posvečenih hiš, ketere jim je odločila in izročila radodarnost pobožnih starih.

Le na enem izmej naj svetejših krajev se je ohranila redov-na družina serafinska nepregnana do današnjega dne, na sveti gori Alverniji. Sveti Frančišek je posebno ljubil to sveto goro; on je hotel torej in izprosil pri Bogu, da naj obstoji samostan na nji tu-di še zanaprej. In po pravici; saj je tam gori tolikokrat slišal prijazni glas preljubega svojega Jezusa, tam gori je prejel na svoje telo znamenja križane božje ljubezni, presvete rane.—

Ko je izvedel kardinal rimske cerkve in škof peruski Joahim Peči, ki je vže od mladosti s posebno gorečnostjo častil serafin-skega očeta, svetega Frančiška, da se ima ohraniti samostan na Alverniji, se je silno razveselil ter je sklenil obiskati to sveto go-

ro. Frančiškanska svetišča v Umbriji je bil vže prej obiskal. Težavno pot na goro Alvernijo pa je storil meseca velikega travna leta 1872, ne iz prazne radovednosti, ampak iz pobožnosti, zlasti da bi tam v sveti samoti opravil duhovne vaje. *)

Ne da se povedati, koliko dušno tolažbo in sveto spodbujenje je vžival v samoti gore Alvernije, s kolikim veseljem je navdajal redovno družino in koliko spoštovanja si je pridobil pri nji. To se je pokazalo posebno, ko je čez dvanajst dni sklenil verniti se nazaj v Perudžo. Vsa redovna družina je spoštljivo prišla k njemu, da se poslovijo; on pa je izrekel željo, da bi se poslovil od nje v kapeli svetih ran. Spremljan od redovnikov je šel tjakaj ter nekoliko časa tiho pred altarjem molil; potem se je proti njim obrnil ter jih lepo nagovoril. Rekel jim je, da je prišel gori blagoslovljen od svetega očeta Pija IX., da izpolni obljubo: da opravi duhovne vaje v blaženi tej samoti, posvečeni po spokornih delih, molitvah in solzah toliko svetih mož in zlasti svetega Frančiška, ter da je bolj goreče molil tam, kjer je serafinski očak po volji božji postal prava in živa podoba križane svoje ljubezni. Dostavil je, da ga dopolnjena obljuba navdaja sè sladkim veseljem in da bo zapustil goro Alvernijo sicer s telesom, ne pa z duhom in srcem. Dozdeva se mu, da je serafinski oče sprejel ta kraj pod svoje posebno varstvo, ker ga je posebno ljubil, pa tudi ker je zapazil, da bratje zvesto izpolnujejo redovno vodilo; to so bili vzroki, da je ohranjen samostan alvernijski, ko so vsi drugi samostani po Italiji vničeni. To ga pa ne zadržuje, da bi pobožnih prebivavcev Alvernije ne opominjal z aposteljnomo: „Hrepenite po boljših darovih in bodite stanovitni,“ ker bodo le tako vživali tudi zanaprej varstvo svetega Frančiška. Pristavil je tudi, da se zanaša na molitev redovne družine, kateri je goreče priporočil svetega očeta Pija, „keteremu bom,“ je rekel, „ko pridem v Rim, dobro govoril o Alverniji.“

Na te ljubeznjive besede je odgovoril na kratko gvardijan samostana na Alverniji, pater Prosper Partinski. Zagotovil je, da bodo bratje alvernijski za zmirom ohranili v sercu hvaležen in neizbrisljiv spomin na prihod Prevzvišenosti Njegove, ter si prizadevali vedno pred očmi imeti njegove zveličavne nauke in sè vsemi moč-

*) Po poročilu laških listov smo pravili tudi mi (Cvetje I. str. 92.) da so sveti oče ob tej priliki na gori Alverniji vstopili v tretji red. To se zdaj popravlja. Vstopili so namreč, kaker se je za gotovo izvedelo, v samostanu manjših bratov observantov v Perudži.

mi jih v dejanju izpolnjevati. — Nato jim je kardinal dal sveti blagoslov ter je žalosten zapustil žalostno redovno družino.

Pa s tem še niso končani dokazi njegove ljubezni in posebne vdanosti do svete gore Alvernije. Preden je goro zapustil, je pisal svetemu očetu Piju IX. pismo, ki se tako-le glasi :

„P r e s v e t i O č e !

Vračajoč se s te svete gore Alvernije, kjer sem prebil nekoliko dni, nazaj v svojo škofijo, sem goreče naprošen od naj izgledniše družine manjših bratov reformatov, ki tu prebivajo, da Vam jih priporočim ter izprosim zanje od Vaše milosti apostolskega blagoslova.

Jaz priporočam to sveto željo te družine tolikanj rajši, ker sem prepričan o njeni najiskreniši vdanosti do prevzvišene osebe Vaše Svetosti in o molitvah, ki jih neprenehoma povzdiguje h Gospodu, zlasti v sedanjih britkosti za Vašo srečo in zdravje. V dokaz tega se derznem dostaviti, da so pretečeno nedeljo, posvečeno presveti Trojici, v ta sveti namen posvetili cel dan vsi, ki spadajo k tej redovni družini (njih število znaša sedaj okoli devetdeset); mašniki so po namenu Vaše Svetosti Bogu darovali nekervavo daritev, bratje lajiki pa so prejeli iz mojih rok z veliko pobožnostjo sveto obhajilo.

Vneto od ravno tistega duha pobožnosti se jim je pridružilo ljudstvo fare sv. Štefana in velika množica vernih, ki so veseli prihiteli iz bližnjih vasi in krajev.

V cerkvi, kjer so bile serafinskemu očetu, svetemu Frančišku, čudežno vtisnjene presvete rane, je bilo prejšnja dva dni in omenjeno nedeljo izpostavljeno očitnemu češčenju presveto Rešno Telo, in tamkaj so ti dobri redovniki neprenehoma, po noči in po dnevi, s ponižnimi molitvami in pobožnimi pesnimi prosili božjega vsmiljenja za Vašo Svetost, češčenega Glavarja svete cerkve.

Proseč za milost blagoslova, keterega blagovolite podeliti tudi meni, priklonjen k poljubi presvetih nog hitim podpisati se z občutki sinovskega spoštovanja in največe vdanosti

Vaše Svetosti

Na Alverniji 27. velikega travna 1872.

naj ponižniši, naj vdaniši in naj pokorniši sin

J o a h i m kardinal P e č i

škof peruški.“

Sveti Oče so mu lastnoročno tako-le odgovorili:

„Pij Papež IX.

„Ljubi sin Naš, pozdrav in apostoljski blagoslov.“

Z veselo tolažbo je napolnilo Naše serce tvoje pismo, ki si ga Nam pisal iz samostana gore Alvernije, v katerem si nam po želji, ki ti jo je izrazila redovna družina svetega Frančiška reformatorov, sporočil njeno sinovsko vdanost in spoštovanje, ter ob enem povedal, kako si oni redovniki prizadevajo, da bi Nam sè svojimi molitvami izprosili milost božjo v toliki britkosti, ki jo prenašamo, in zlasti kaka dela pobožnosti so v ta namen opravili tako na dan presvete Trojice, kaker tudi prejšnja dva dni. Z dopadajenjem sprejemamo posel, katerega si ti, ljubi sin Naš, hotel sprejeti. S tem pismom pa pooblašujemo tebe, da ude imenovane redovne družine zagotoviš Naše ljubezni, da jim naznaniš v Našem imenu, da so Nam bile njih pobožne vaje in dela v veliko tolažbo, in, ker ne dvojimo, da Nas bodo sè svojimi molitvami v tolikih potrebah stanovitno podpirati nadaljevali, da podelimo v dokaz hvaležnosti in naklonjenosti, katero smo jim dolžni zavoljo njih zaslug do Nas, proseč od Gospoda obilnost darov, slehernemu iz serca apostoljski blagoslov. Te priložnosti se pa radi poslužujemo, da vnovič poterdimo in izkažemo posebno Našo ljubezen do tebe, ketere gotov dokaz bodi apostoljski blagoslov, katerega ti, ljubi sin Naš, iz celega serca podeljujemo.

Dano v Rimu pri sv. Petru 12. rožnika 1872, papeštva Našega v XXVI. letu.“

To apostoljsko pismo je prevzvišeni kardinal Peči blagovolil podariti bratom gore Alvernije s pismom, ki ga je pisal p. gvardijanu, v katerem jih opominja, da naj hranijo to pismo kaker dragocen dokaz naklonjenosti svetega Očeta do njih.—

(Konec prih.)

Kronanje čudežne podobe preblazene Device Marije na Pesku v Krakovu.*)

Slavno slavensko mesto Krakov, v zahodni Galiciji blizu ruske in pruske meje stoječe, je obhajalo 8. kimavca lanskega leta veli-

*) S tem popisom naj se primerja, kar piše o kronanju čudodelnih podob Marije Device sploh in o kronanju milostne podobe njene na Sveti Gori posebej č. gosp. Anton Červ v knjižici „Sveta Gora pri Gorici,“ ketera bodi vnovič priporočena častitim bravcem.

častno slovesnost, ki je privabila vkup brezšteviline množice ljudstva s celega Poljskega. To je bilo kronanje čudežne podobe preblazene Device Marije v cerkvi očetov karmelitov na Pesku.

Slovesnost se je začela vže 2. kimavca, ko ste se v procesiji prenesli iz škofove palače v omenjeno cerkev zlati kroni, namenjeni podobama preblazene Device in njenega božjega deteta, izdelani v Krakovu po načertu slavnega slikarja poljskega Janeza Matejka. Od tega dne nadalje so bile po cerkvah pobožnosti in pridige, ki so imele pripraviti ljudstvo na poglavitno svečanost 8. kimavca, praznik rojstva Marijinega. Mej tem se je zbralo v mestu značno število duhovščine in škofov od daljnjih strani. Patri karmeliti, srečni varihi čudežnega zaklada, so pripravili vse potrebno in celo mestno svetovavstvo krakovsko ni ščedelo skerbi, čúteč pomemljivost dogodka. Ali največ bleska je dala slovesnosti neprešteta množica pobožnega kmetiškega ljudstva poljskega, ki se je na mali šmarin steklo v Krakov iz trih cesarstev.

Največa je bila gnuječa na Pesku; vsaki se je štel srečnega, ako ni mogel vstopiti in sè svojimi očmi gledati čudežnega obraza, da je vsaj od daleč videl zidove cerkve, kjer gostuje kraljica nebeška. Vstop do obširnega svetišča ni mogel biti odpert za vse enako. Kje je cerkev, ki bi imela prostora za pobožne verne cele Poljske! Tudi ulice okrog so bile tako natlačene, da ni bilo mogoče skozi. V svetišču so se zbrali mej tem nemnogi srečni, ki so imeli pravico vstopiti. Pred velikim oltarjem nasproti trona škofovega so zasedli svoje prostore: nadškof levovski obreda armenskega Isakovič, levovski pomožni škof latinskega obreda Moravski, oskerbnik nadškofije levovske obreda gerško-slovenskega škof Sembratovič, škof premišeljski latinskega obreda Solecki, pomožni škof premišeljski latinskega obreda Lobos, škof premišeljski gerško-slovenskega obreda Stupnicki, dalje častitljivi sivi škof vilenski Krasinski in pregnani pomožni škof poznanjski Janiševski. Vse okrog njih so sedeli korarji krakovski, levovski, premišeljski obejuh obredov ter od vseh krajev Poljske razni cerkveni dostojniki.

O polu desetih je prišel domači skof krakovski, Aljbin Dunajevski, kateri je imel zveršiti slovesno kronanje. Od patrov karmelitov in druge duhovščine sprejet pri velikih vratih ter spremljan skozi cerkev gre ta po kratki molitvi pred velikim oltarjem opravivši se v cerkveno škofovsko obleko s korarji krakovskimi in škofijsko duhovščino v procesiji v kapelico Matere Božje, kjer se imate obredno posvetiti kroni, ki ste bile tam vže od 2. kimavca.

V kapelici po kratkem pastirskem nagovoru sprejme od patrov provincijala karmelitskega in priorja samostana krakovskega prisego na sveti evangelij, da hočejo te krone vedno varovati in nigdar ne dovoliti, da bi se proč jemale in zapravile; in to prisego je apostoljski protonotarij grof Del Kampo Scipio zaterdil s pismom ki se je očitno prebralo.

Po obrednem posvečenju sta nesla kroni pod nebom na dragih blazinah župan mesta Krakova in predsednik tergovske zbornice iz kapelice k velikemu oltarju. Za njima je stopal škof krónavec; obdajali so ga plemenitaši poljski: grof Artur Potocki, grof Stanislaw Ternovski in knez Avgust Čartorijjski.

Kroni ste se položili na veliki oltar. Tam, pred velikim oltarjem, je prebral kanclar konzistorija škofijskega dve pismi iz Rima, namreč dekret apostoljskega sedeža, ki dovoljuje kronanje podobe Matere Božje na Pesku, in dekret korarstva vatikanskega, ki izročuje to opravilo škofu krakovskemu Aljbinu Dunajevskemu. To se je oznanilo potem ljudstvu v poljskem jeziku tako v cerkvi kaker zvunaj. O polu enajstih je začel škof slovesno veliko mašo; ob enem se je opravljala druga sveta maša pod baljdahinom zunaj cerkve.

Po evangeliju stopi na pridižnico v škofovski cerkveni opravi prevzvišeni nadškof armenski Isakovič ter govori o slavi Marijini čez celo uro. Ko se je obernal sè zgovorno besedo proti škofu krónavcu: „Vstani sè svojega prestola, nadpastir! in ker ti je določena čast, kronati s kronami zemeljskimi kraljico nebeško, kraljico krone poljske, izprosi pri njej ljubezni zveličavne celemu narodu poljskemu“ — in v drugem mestu, ko se je obernal k presveti Devici, k materi naši, ketere varstvu se je izročil cel narod poljski, tedaj je vstalo po vsi cerkvi jokanje, milo, da ni mogoče dopovedati z besedo in pisanjem.

Po pridigi je oznanil prevzvišeni govornik zbranemu ljudstvu, ker Gospod Bog ni dovolil, da bi se zgodilo pri slovesni procesiji — zavoljo dežja se namreč ni mogla napraviti — da podeli prečastitljivi nadpastir kronavec papežev blagoslov s popolnim odpustkom sè svojega škofovskega prestola. In to se je nato precej sè vso slovesnostjo storilo.

Po sveti maši so zlate krone, ki so mej tem počivale na velikem oltarju, prej omenjeni dostojniki prenesli pod baljdahinom zopet nazaj v kapelico Matere Božje, v slovesni procesiji, ketere so se vdeležili vsi škofje, korarji in drugi zbrani duhovniki obelj obredov.

Oltar Matere Božje je bil veličastno opravljen, okrašen s cvetjem, venci, pušeljci; stebre oltarne so opletale kite gartrož. Stene so bile vse okrog pokrite z damaskom z orli poljskimi na verhu. Noter do mize oltarne so bile napravljene stopnje pogernjene s tebihi.

Prevzvišeni kronavec v škofovski cerkveni obleki, s plaščem z orlom poljskim, pred dve sto leti napravljenim, je spremil kroni v kapelico, da bi ž njima kronal čudežno podobo. Zbor velike cerkve je pel veselo: „Regina coeli laetare — Veseli se kraljica nebeška, alleluja!“ Mej tem je vzel škof krono namenjeno glavi božjega deteta ter po latinski veličastno izrekel te besede:

„Kaker si po naših rokah ti kronana na zemlji, tako naj bomo vredni tudi mi od tebe s hvalo in častjo kronani biti v nebesih.“

Pri kronanju podobe preblažene Device Marije je govoril škof te besede:

„Kaker si po naših rokah ti kronana na zemlji, tako naj bomo vredni mi kronani biti od Kristusa v nebesih.“

Zdaj se je dalo znamenje sè strelom in po celem mestu se je začelo veselo zvonjenje. Tedaj ga ni bilo v cerkvi in zunaj cerkve, ki ne bi bil zaklical in dna serca: „Zdrava Marija! Zdrava kraljica!“

In nastopil je najslavesniši trenotek. Devet škofov je padlo na kolena pred stopnjami oltarnimi; po zgledu svojih pastirjev je več sto duhovnikov na kolenih pripognilo glave pred kronano podobo — in sam škof kronavec pred podobo na oltarju kleče iz globočine duše in serca sè solzami v očeh povzdigne besedo v milem domačem jeziku ter moli veličastno, navdušeno molitev h kronani kraljici nebeški:

„O mati in kraljica naša!... Glej, pri tvojih nogah kleče poljski škofje trijeh obredov, s pobožnostjo svojo naznanjajoč edinost spoznanja svete vere naše!... O mati edinosti, vterjaj nas v tej edinosti in iztrebi vse razpertije in prepire iz domovine naše!...“

Dolga je bila ta molitev ginjenega škofa kronavca in vzdigovala se je do prestola večnega, kaker dišeče kadilo; kedor jo je slišal, kedor je videl to veliko svečanost, do konca življenja je ne pozabi nigdar.

Po omenjeni molitvi je zapel škof kronavec zahvalno pesem „Te Deum laudamus“ ter opravil z duhovščino še ostale predpisane

molitve. Potem se je v procesiji vernil pred veliki oltar, da tam podpiše o dopolnjenju kronanja spričevalo, ki se je, na pergameni pisano, v svinčeni puščici vložilo pod kronano podobo. To pismo se je ob enem prebralo s pridižnice in podpisali so ga tudi vsi ostali škofje in drugi znameniti dostojniki, ki so bili vpričo pri kronanju.

Pač res, slovesnost bi bila še lepša in bolj bliščeča, ako bi se bila mogla napraviti procesija iz cerkve, kaker je bilo namenjeno. Ali od druge strani je naliv, ki je bil cel ta dan, celo noč in še drugi dan, pokazal vnovič v resnici katoliško pobožnost ljudstva poljskega, spominjajočo najlepših stoletji naše svete vere... V dežju, na sitnem vetru kleči to ljudstvo po terdem tlaku in moli... blato je, da ga skoraj ni pregaziti, in ono hodi, po svečanosti, od cerkve do cerkve, poje radostno in pobožno, Gospodu Bogu daruje vse... Celo merzlo noč prečuje tako v pobožnem petju in molitvi, ne misleč na vgodnost telesno, potopljeno v molitev...

Zvečer je bilo celo mesto razsvitljeno na čast Materi Božji. Brez prošnja in zapovedi, brez obenega vpliva je pokazalo prebivavstvo krakovsko čast in ljubezen svojo do kraljice nebeške...

(„Echo trzeciego zakonu św. o. Franciszka.“
I. str. 121. in „Kalendarz katolicki krakowski na rok 1884.“ str. 71.)

Drugi izreki brata Egidija.

6. Obča dolžnost vseh in nje zanemarjanja kazn.

Gospod Bog dela, da se rode vsi ljudje k njegovi časti in za to, da bi njega vsi nad vse ljubili in bližnjega kaker samega sebe zavoljo Boga. Toliko ljubi eden človek družega, koliker se ljubijo in spodbujajo k zveličanju. Vsaki človek, ki ne ljubi in se ne boji Boga, je v smertnem grehu in sovraštvu v roke dan in pahnjen iz zveličanja. Vsaki človek, ki se povišuje v svojem mišljenju in si domišljuje, da je velik in dober, in ne spozna, da je od Boga in božje, kar ima, tega bo Bog, naj hoče ali noče, zmanjšal in ponižal. Vsaki človek, ki noče prenašati pokore in kazni za pregrehe, se bo dal kazni v roke in vergel iz zveličanja v pogubljenje. Vsaki človek, ki se ne boji Boga in ni v strahu pred njim, se bo dal v roke veli-

kemu strahu in vergel iz zveličanja v pogubljenje. Ljudje, kateri bolj ljubijo posvetne reči, kaker Gospoda, ki jih je vstvaril, bodo kaznovani z nadlogami in sè šibami, ljudje, ki ne ljubijo svojega do- brega, to je, zveličanja svoje duše. Vsaki človek, ki noče poslušati, niti izpolnjevati povelja svojega Gospoda, je namenjen v kazen. Vsaki človek, ki zasmehuje besedo božjo, je namenjen v kazen jeze. Kaker pri sončnem vshodu zvezde zgubijo svojo luč glede sonca, tako luna in sonce zgubita svojo svetlobo glede zveličane duše. Eno znamenje je, da je človek v milosti božji, če se v ničemer ne po- vikšuje, temuč vedno ponižuje. Spoznam pa pred Bogom in pred vami, da nisem jaz, ki to govorim, ker bi s tem samega sebe o- besil na viselice in se vergel v pogubljenje iz zveličanja.

7. Osem dragih kamenov svetih puščavnikov.

Osem je dragocenih kamenov, ki jih je dal Gospod svetima puščavnikoma, blaženemu Frančišku in blaženemu Dominiku, in tudi svetim menihom in vsim svojim svetnikom. Pervi je, objokovati grehe in se jih čisto izpovedati in pokoriti se za nje in se jih za naprej varovati in pokoren biti. Drugi je, ker niso stavili svetniki svojega upanja na svet in ljudi, tako, da so se njihova serca, ker niso našla nobenega deržaja v časnosti ali mesenosti, za kar bi se popri- jela, nehote vernila edino k Bogu, ki je vstvaril serca. Tretji je, ker so spoznali, da je bilo vse dobro, kar so imeli, od Gospoda Boga, vse hudo pa od njih grehov. Četerti, da so vsakemu, ki jim je kaj slabega ali rekel, ali storil, služili s popolno in dobro serčno voljo. Peti, ker so ljubili grajo, ne pa časti, in so ljubili edinst in so bili vsmiljeni in pobožni. Šesti, ker so se šteli izmej vseh za naj manjše in vse druge za boljše, kakor sebe. Sedmi, ker so sami stregli, in niso pričakovali, da bi se njim streglo; in gdor koli jih je imel za malovredne, so se sami ž njim za malovredne imeli. Osmi, ker so spoznali, da so vse dobrote od Boga in so mu jih povračali rekoč: Gospod, kaj smo mi? Če nam odvzameš dobrote, ki si nam jih storil, postanemo slabši, kaker vsi drugi, ki so v o- krajinah. Zakaj gdor sebi prisoujuje dobrote, ki so od Boga, tistemu jih Bog vzame, in gdor si ničesar ne prisoujuje, temuč vse Bogu pripisuje, temu Bog daje dobrote, katere sam stori.]

8. Kaj je duhovno delavno življenje.

Ker ga ni človeka, ki bi mogel dospeti do ogledovalnega živ- ljenja, ako se poprej ne vadi zvesto in pobožno v delavnem živ-

ljenju, zato je potrebno, da se sè vso skerbjo deržimo delavnega življenja. Tisti bi bil dobro delavni, gdor bi, če bi mogoče bilo nasitil vse vboge tega sveta, vse oblekel, sè vsem potrebnim jih obilno preskerbel. in bi vse cerkve in bolnišnice tega sveta sezi- dal; in če bi ga potem za hudobnega imeli vsi ljudje na svetu, in bi on to dobro vedel in ne bi hotel, da bi ga imeli za drugačnega, kaker za hudobnega. in bi zavoljo tega ne jenjal dobro delati, te- muč bi se še bolj goreče, bolj pogosto in marljivo v vsem dobrem delu vadal, kaker tisti, ki ne želi in ne pričakuje in noče, da bi za to dobil kaj plačila na tem svetu, premišljevaje, kako je Gospod posvaril Marto, ko je skerbna za mnogo opravilo sestro prosila, da bi ji pomagala, in vender ni popustila dobrega dela, tako tudi do- ber delavni ne sme odjenjati od dobrega dela zavoljo nobeno graje ali obupanja, ker ne pričakuje za to posvetnega, temuč večno plačilo.

9. Kaj je ogledovalno življenje.

K duhovnemu ogledovanju slave božje, neskončnosti in veli- častva nihče ne more pristopiti drugače, kaker po dušni gorečnosti in obilni molitvi. Po dušni gorečnosti se človek vname in pristopi k ogledovanju, ko je serce z udi popolno za to pripravljeno, tako da noče in ne misli nič družega, kaker na to, kar ima in čuti. Tisti bi bil dober ogledovalni, kateri, ko bi imel odsekane noge in roke, in iztergane oči, in odsekan nos, ušesa in jezik, bi zavoljo velike najslajše in neizrekljive in neprecenljive vonjave in sladkosti, ne skerbel in ne želel imeti nobenega uda in ničesar, kar si je mogoče izmisliti pod nebom, kaker to, kar ima in kar čuti. Tako je Marija sede pri nogah Gospodovih vživala toliko sladkost besede božje, da ni imela nobenega uda, ki bi bil mogel ali hotel kaj družega storiti, kaker kar je delal. In to je znamenje tega, ker ni odgovorila sestri, ko je tožila, da ji ne pomaga, ne z besedo, ne sè znamenjem, Kristus se ji je postavil zagovornika ter je odgovo- ril za njo, ki ni mogla odgovoriti, ker ni čutila ali mislila družega, kaker kar je on govoril. Duhovno ogledovati se pravi od vsega lo- čen in samo z Bogom sklenjen biti.

10. Milosti, kako so pripravljene ljudem in kako skerbno je treba paziti nanje.

V božjih rečeh naj bo človek bogat, in v človeških naj bo vbog; močno tedaj mora ljubiti one, te pa sovražiti. Kaker so vsi posvetni poti polni hudobij in pregreh, tako so vsi nebeški poti

polni veselja in čednosti. Milosti in čednosti so pripravljene ljudem, vse kličejo, rekoč: „Pridite, sprejmite nas, in učile vas bomo pot resnice“, in vbogi človek noče iti. Gdo je tedaj kriv, če živi človek v nadlogi in vboštvu, ko ga Bog kliče in se ne potrudi, da bi k njemu šel? In zato je vreden kazni peklenške. Kaker so čednosti in milosti pot in lestvice v nebeško kraljestvo, tako so hudobije in pregrehe lestvice v peklenko brezno. Nevarno je od Boga prositi milosti in čednosti, zakaj če ne boš delal po milostih in čednostih od Boga ti danih, postaneš veči sovražnik božji, in koliker več prosiš, tolikanj večega sovražnika se storiš zavoljo velikosti. Koliker več dobrot daje Bog svojemu hlapcu, tolikanj bolj je nehvaležen, če jih ne varuje in mu ni hvaležen za nje. Koliker bolj je napolnjen človek s čednostmi in milostmi, tolikanj bolj ga napadajo hudobije in pregrehe, in tolikanj bolj jih mora sovražiti; tako si za vsako pregreho, katero človek premaga, pridobi čednost.

11. Sad popolne molitve in kako se doseže.

V molitvi se najde in zasluži mnogo milosti in čednosti. Prva je ta, ker se v človeku um razsvetli; druga, ker vera v njem terdniša postane; tretja, ker spozna svoje vboštvo; četrta, ker dobi strah in se poniža in samega sebe zaničuje; peta, ker se začne kesati; šesta, ker solze pritečejo; sedma, ker se mu serce poboljša; osma, ker se vest očisti; deveta, ker bo stanoviten v poterpežljivosti; deseta, ker se podverže pokorščini; ednajsta, ker zadobi pravo pokorščino; dvanajsta, ker dobi učenost; trinajsta, ker dobi spoznanje; štirinajsta, ker dobi dušno moč; petnajsta, ker dobi modrost; šestnajsta, ker dobi spoznanje Boga, kateri se razodene tistim, ki ga molijo v duhu in v resnici; potem se njegova ljubezen vname, hiti do vonjave, pride do prijetne sladkosti in k dušnemu miru se pelje in k slavi se pripelje; in ko je okusil besede Najvišjega, kjer se duša nasiti, gdo jo bo mogel ločiti od človeka, ki pride do duhovnega ogledovanja?

Da pa gdo doseže, kar je bilo rečeno, je mej mnogim drugim potrebno to-le šestero: namreč premišljevanje svojih prejšnjih hudobij, katere mora obžalovati; varstvo pred tistimi, ki se zavoljo njih pokori; strah pred prihodnjimi; premišljevanje božjega vsmljenja, katero pričakuje človeškega spreobrnjenja ne maščevaje se zavoljo pregreh, za katere vmerljiv človek po božji pravici zasluži večno kazen; pozornost na dobrote božje, katere se ne dajo raz-

lagati, namreč dobrote včlovečenja, katero je za nas nase vzela, terpljenja, katero je za nas terpel, naukov, katere nam je zapustil in slave, katero nam je obljubil.

Cerkvena, zlasti redovna in misijonska naznanila.

Iz Rima. — Vže je sploh znano, koliko važnost in vrednost pripisujejo sveti oče Leon XIII. dobremu katoliškemu časopisju in kako spodbujajo k pisanju, izdajanju in podpiranju takih listov. Ob koncu lanskega leta so to vnovič pokazali s pismom, ki so ga pisali 6. grudna ravnateljem „dela za razširjevanje svete vere v Lijonu in Parizu,“ kjer jih hvalijo zavoljo stanovitne skerbi, ki jo imajo za tjednik „Katoliški misijoni“ *) imenovan, ki vže 16 let izhaja v Lijonu tako na korist svetih misijonov kakor v spodbujenje vernih. Naznanjevaje to pismo papeževo poroča francoski list, da se prestavlja zdaj že v pet drugih jezikov in tem prestavam enako velja hvala in priporočilo papeževo. So pa: laška**), španska, nemška***), holandska in poljska. Poslednji je naslov: „Misyje katolickie. Czasopismo miesieczne z rycinami w 4-ce“. Letna naročnina 4 gl. Dobi se „w księgarni katolickiej Dra Władysława Miłkowskiego w Krakowie.“ —

Nedavno so blagoslovili sveti oče tudi nov slavenski list tretjega reda svetega Frančiška, ki je začel izhajati z malim serpanom lanskega leta v poljskem jeziku pod naslovom „Echo trzeciego zakonu św. o. Franciszka“. Izdaja ga v zvezkih po 32 strani pa v obliki za dobro polovico manjši od našega „Cvetja“ gori imenovan Dr. Władysław Miłkowski v Krakovu, vrejuje P. Leon, kapucin; velja v Krakovu 50 kr. na leto, po pošti

*) Les Missions Catholiques. Bulletin Hebdomadaire Illustrée de l'Oeuvre de la propagation de la Foi. Redaction à Lyon, 6, Rue d'Auvergne. — Prix d'abonnement, France 10 fr.; Union Postale 12 francs.

**) Le Missioni Cattoliche. Bollettino settimanale illustrato dell'Opera della Propagazione della Fede. Milano, Via S. Calocero, 9. Prezzo L. 10. — Za Avstrijo 12½ laških lir.

***) Die katholischen Missionen. — Nemški list je mesečnik; cena pri bukvarjih: 2. gl. 40 kr. za letnik.

prejeman 65 kr. Listič je prav mikavno pisan; priporočamo ga gospodom, ki znajo poljski, ali se žele po malem privaditi temu plemenitemu slovenskemu jeziku.

Tudi na Španskem je začel izhajati poleg barselonskega „*Revista franciscana*“ še en časopis za tretji red: „*El Mensajero seráfico*“; Madrid. Calle S. Bernardino 4. Cena za naše kraje 20 realov (= 2 gl. a. v.). — K trijem ali štirim laškim je pristopil četerti ali peti: „*La Crociata, periodico mensile illustrato, per la propagazione del Terz' Ordine di S. Francesco d'Assisi.*“ Torino, via Principe Amedeo, 16. Veljá za Italijo 1 liro na leto. —

Tonkin (v Odzadnji Indiji na kitajski meji, Azija). — Kaker kaže, se bodo vender le polastili francozi te dežele in skoraj da celega anamskega kraljestva, keterega kos je Tonkin. Da bo to dobro za razširjevanje katoliške vere, ne moremo verjeti; francoske vlade kaker doma tako tudi po unanjih posestvih rajši zatirajo in preganjajo kaker podpirajo katoliško cerkev. Kako francoska vojska draži ajdovske prebivavce v Tonkinu in sosednjih kitajskih deželah, da preganjajo in moré kristijane, smo vže lani povedali. Zdaj se poroča zopet o novih silovitostih.

Kvang-si. — Ta kitajska dežela se derži na severu vshodnega Tonkina. Oznanjajo v njej sveto vero francoski misijonarji pariškega seminarja. Preganjanje se je začelo 5. vinotoka lanskega leta v okraju San-pan-kjav, kjer je spreobračanje h katolištvu posebno lepo in urno napredovalo. Omenjenega dne je tri ali štiri sto ajdov napadlo misijonsko hišo, ko je misijonar, pater Pernet, ravno maševal. Vbozega so prijeli, slekli in zvevali ter potem poropali vse, kar so dobili; hoteli so tudi vmoriti misijonarja, pa so se premislili, ker so upali, da dobijo zanj dober odkup. Tovariš njegov, pater Lavest, mej tem ni bil doma; vender so tudi njega dobili v roke ter ravno tako delali ž njim. Sicer sta, kaker pravi poslednje poročilo, vže rešena oba, ali škoda, ki jo ima misijon, vender le ni majhina.

Fu-kjan. — Ta kitajska dežela leži ob morju nasproti velikega otoka Formoze, ki se tudi k njej šteje. V njej je bil dozda en apostoljski vikarijat izročen špansko-filipinskim dominikanom. Zdaj so jo razdelili sveti oče na dva. Novi vikarijat se imenuje amojski, po velikem primorskem mestu Amoj ali Hja-men, ki ima 300 tisoč prebivavcev. Razen tega mesta obsega nekoliko primorja in cel otok Formozo; za apostoljskega vikarja je imenovan dominikan pater Andrej Činčón (Chinchon).

Mongolija. — Ta dežela je sicer zunaj velikega obzidja kitajskega, vendar pod kitajsko oblastjo. Meji z južno rusko Sibirijo. Katoliško vero oznanjajo tam mašniki belgijske skupščine neomađežanega serca Marijinega. V celi deželi je sicer le okoli 14 tisoč katoličanov, ali ker je silno velika, je vendar enemu samemu apostoljskemu vikariju težko zadoščevati vsem, tako daleč narazen raztresenim. Sveti oče so jo torej 25. listopada lanskega leta razdelili v tri: vshodni, srednji in južno-zahodni apostoljski vikarijat.

Egipt. — Neka zamorska redovnica lajika iz avstrijskega samostana v El-Obeidu na Kordofansken je po dvajsetdnevnem popotovanju prišla v Hartum. Ona poterjuje, da je Hiksova vojska popolnoma pobita. Z misijonarji in nunami, ki jih ima vjete, krivi prerok (Mahdi) lepo ravna. Misijonarji, ki so bili v Hartumu, so se za časa vmeknili, ker bi nikomer ne koristilo, ako bi tudi oni prišli v roke krivemu preroku. Do Hartuma je vsa dežela že v njegovi oblasti; egiptovskim vojakom in činovnikom, ki so po mestih onkraj Hartuma, je prestrižen pot domov. Avstrijski konzul v Aleksandriji je izvedel, da hoče prerok za 4 misionarje in 5 nun, ki jih ima vjete, 20 tisoč gl. Obrača se do tergovcev v Egiptu, da bi zložili ta znesek. Ker se je vže lani v ta namen zlasti po misijonskih časopisih mnogo nabralo, ne bi bilo treba zavoljo pomanjkanja odkupnine več dolgo ostajati jetnikom v prerokovih rokah; ali, kaker je misliti, bodo pri tem še druge težave.

Madagaskar. — Angleški konzul v Tamatavi, gospod Pékenem (Packenham), ki je največ pripomogel k razširjanju protestantovstva na tem velikem otoku, se je 4 dni pred smertjo, 18. rožnega cveta lanskega leta, spreobernal h katoliški veri. Pokopali so ga z veliko slovesnostjo, ki so se je vdeležili angleži in francozi.

Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. Križa pri Ljutomeru:

Po noči 26. kimavca 1883 je bil tukaj vdovi J. H. konj vkraden. Vse pozvedovanje po njem ni pomagalo nič. Izvedevši to, podam vbogi vdovi 9. zvezek 4. letnika „Cvetja“, kjer se bere, kako je sv. Anton mnogim pomagal, da so nazaj dobili vkradene reči; tudi ji svetujem, naj da dve sveti maši brati na čast sv. Antonu ter terdno zaupa, da ji bo po njegovi prošnji pomagano.

Vdova stori tako in v kratkem ji je bilo pomagano. 30. kimaveca se je pasel konj na travnikih pri Sv. Miklavžu blizu Ormuža; ljudje, ki so šli zarano k božji službi, so ga videli in spoznali, da ni domač. Naznanilo se je v Ormuž, kjer je vže bil telegram o vkrađenem konju. Šesti dan potem; ko je bil vkrađen, 1. vinotoka, ga je vže vdova vesela prignala na svoj dom; o tatu pa se ni nič izvedelo. Vdova priznava, da se ji je zgodilo, kaker je zaupala; zato prosi ponižno, da bi se ta dogodek svetu naznanil Bogu na čast in sv. Antonu v zahvalo.

Valentin D.

Iz Vojnika pri Celju:

Zgubila sem ene bukve in nekatere svetinje, ki so mi bile silno drag spomin. Da bi jih našla, sklenem precej svetemu Antonu na čast vsaki dan nekoliko moliti, in če bom vslišana, v Cvetju naznaniti. Dolgo sem opravljala molitve in zraven večkrat skerbno iskala, pa nisem nič našla. Enkrat pa, ko nesem iskala, kar najdem bukve; in zvečer, ko sem nekaj pospravljala, mi pride v roke en zavitek papirja, mej tem ko sem mislila, da me sveti Anton ni popolnoma vslišal, ker sem le bukve našla. „Vender“, pravim, „moram pogledati, kaj je v tem papirju.“ In kaj je bilo? Ravno tiste svetinje, ki sem jih toliko iskala. Pa še posebno čudovito je, ker sem oboje, bukve in svetinje, na ravno tistem mestu našla, kjer sem jih poprej že mnogo krat iskala, in sicer v lepem belem papirju zavite.

N. A.

O d Sv. Ane v Slovenskih Goricah:

Preteklo leto mi je poslal ljubi Bog hudo bolezen. Zdravila niso nič pomagala. Previdijo me sè svetimi zakramenti. Že je bilo pripravljeno belo oblačilo, ki sem ga za pogreb želega, in okoli stoječi so govorili: „Nocoj bo zaspala.“ Ni mi bilo žal za svet: smilili so se mi moja ljuba stara mati, ki so žalovali za menoj ne mogoč si sami služiti ljubega kruhka. Zato se obernem k svetemu Antonu ter molim, ko sem bila nekaj časa sama, na glas: „O preljubi sveti Anton, ponižno te prosim, izprosi mi od ljubega Jezusa, da ozdravim, ako je volja božja; saj ti je znano, kako potrebna sem pri naši hiši. Berž ko bom mogla, začnem devetdnevnicu tebi na čast, vsaki torek si hočem pritergati kaj jedi, tudi bom dala za sveto mašo in naznanila v „Cvetju“ pomoč, ki mi jo izprosiš.“ In res, sv. Anton mi je polajšal terpljenje; hitro začnem

devetdnevnico ter prosim tudi druge prijateljice, da bi enako storile. Zadnji dan te pobožnosti se čutim vže dovolj močno, da lezem v cerkev k sveti maši in prejmem svete zakramente, čemer so se mnogi čudili. Ko sem potem okrevala, dobim nenadoma pisemce od sestre, ki me je tudi v bolezni obiskala in poterdila v zaupanju do sv. Antona. Piše mi, kako je videla v sanjah nekega frančiškana, ki ji je povedal, da bom ozdravela in potem po dolgem bolehanju vmerla. To je bil, kakor je mislila, pač sv. Anton Padovanski. Tudi po sanjah Bog lahko potolaži človeka, in v resnici, te sanje sestrine so mene z radostjo napolnile, tako, da ne vem, kako bi se dostojno zahvalila svetemu Antonu. Da izpolnim svojo obljubo, prosim, sprejmite te verstice v „Cvetje“; upam, da bodo tudi po njih častiti bravci spodbujeni k zmirom večemu zaupanju do tega ljubega svetnika. J. W.

Od ravno tam :

Tudi jaz se z rodostnim srcem zahvaljujem sv. Antonu Padovanskemu. Zgubil sem bil namreč enkrat važno pismo, s katerim imamo pravico terjati neki znesek denarja, ki bi nam bil brez njega zgubljen. Priporočil sem se sv. Antonu ter izmolil njemu na čast znano molitvico in srečno sem našel pismo. A. V.

Zahvaljuje se svetemu Antonu tudi neka žena z V i p a v s k e g a za pomoč v bolezni in britkosti.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

rajni mil. knezoškof ljubljanski dr. Janez Pogačar ;
rajne tretjerednice goriške skupščine Jera (Marija) Štamcar, Elizabeta (Klara) Marinič iz Kormina ; tretjerednik trebelniške skupščine Tomaž (Ludovik) Tomažič ; tretjerednica nazarske skupščine Tereza Gregorec, ki je ko lep zgled pobožnosti in poterpežljivosti po dolgi bolezni vmerla 3. prosinca v Braslovčah ;
dve tretjerednici v svojih dušnih potrebah.

Priporočajo se tudi neketere druge vmerle tretjerednice, katerih imena se bodo prihodnjič naznanila.
